

И ето плачеща жена,
до нея плахо отстрана,
привел в печал глава, вжрви мужик замислен,
Край тех притискат се деца,
с испити, смаяни лица,
и впиват поглед из кervана многочислен.

В душата скржб, пред поглед тжп.
блуждай и гасне образ скжп.
А огнена земята майка ги поглежда
с раззинали пукнатини,
и секаш леден смех звжни
и помразява всека трепетна надежда.

* * *

Сивожълти безплодни поля
се простират кат смжртен саван
и по тех безконечен кervан,
поразен от сждбата си зла.

На кжде и по кой пжт сега?
В безконечна, задремала степ
ни покой, ни вода, нито хлеб!
Само ужас и черна тжга.

Вред безлюдни и глухи села.
А сред жжлтите тез пустоти
сгорещеният вжздух трепти
с милиони прозрачни крила.

* * *

А в полето, днес облето в безутешна, бурна скржб,
бодро щеше да се носи песента на звжнжк сржп.
И смехжт на волни деви щеше буйно да звжни
над облжханите с гибел безпределни равнини.